

Irány Zywiec!

Hatalmas izgalommal vártuk a szombatot, amikor is elindulhattunk a Neumann

János Középiskola és Kollégium Arany János programosainak hagyományos sítáborába, és meghódíthattuk a lengyelországi Zywiec-et. Az indulás zökkenőmentes volt, így már reggel 8-kor a buszon volt a csapat. Két nevelőtanárunk mellett 3 síoktató is velünk tartott. Utazásunk csendben, izgalmak nélkül telt, de nem is volt szükség semmire, hiszen

a csodálatos tájak, amelyeket út közben láttunk mindenért kárpótoltak. Mindössze 7 óra alatt ott voltunk a pihenőket is beleszámolva, így már fél 4 körül el is foglalhattuk szálláshelyeinket az ottani kollégiumban. Az este további része kellemesen telt, megvacsoráztunk, ami mellesleg nagyon finom volt és vacsora után mindenki elfoglalta magát, legtöbben kártyáztak és beszélgettek, de a végén mindenki szépen ágyba került, hogy kipihenje magát a másnapi síelés előtt.

Másnap újra izgatottan keltünk, hiszen a pálya már várt ránk. Gyorsan megreggeliztünk és már indultunk is. Megérkezésünk után mindenki elindult a pálya felé az előre kijelölt tanárral. Első nap még csak véletlenszerű volt a kiválasztás, de a nap végére már tudás szerint osztályoztak minket csoportokba. Mielőtt belevágtunk volna az igazi vad száguldozásokba, előtte meg kellett tanulnunk mindent az alapoktól, ami nem is volt olyan könnyű, mint az mindenki várta volna. A végére azért mindenki le tudott csúszni a kijelölt pályán és mindenkit be tudtak osztani a neki megfelelő csoportba.

Mégis a hétfő hozta talán a legnagyobb izgalmakat, hiszen akkor léptünk először az „igazi” pályára. A síelés sokaknak okozott nehézséget, de a végére már szinte mindenkinek jól ment, de ha úgy vesszük nem is az volt az igazi nehézség, hanem az, hogy ne essünk ki a csákányos felvonóból, mivel már az osztály jó része első nap megtapasztalhatta, milyen visszamászni a pálya aljába. Szerencsére a libegőből senki sem esett ki, de mondjuk azt jobban is élveztük.

Az estéink ezután a lengyel-magyar kapcsolatok ápolásával telt. Nagyon sokat beszélgettünk a kollégistákkal, akik sok lengyel szót tanítottak nekünk és mi is próbáltuk terjeszteni a magyart, de így is legnagyobb részt angolul társalogtunk.

Egyszer még egy táncestet is tartottak a kollégiumban, amire mi is bemehettünk. Mindenkinek hiányoznak ezek az esték, bár a mai napig tartjuk velük a kapcsolatot.

Szerdán sielés után kimozdultunk kicsit a városban és elmentünk a híres zywiec-i sörgyárba, ahol végigkövethettük a sörgyártás folyamatát. A bemutató végeztével kaptunk egy kis ízelítőt a sörből persze csak a kísérőink, mi csak szigorúan alkoholmentes üdítőt kaphattunk.

A csütörtöki nap volt talán a legjobb. A napunkat egy kis szlalom versennyel

kezdtek, majd mindenki szabadon síelhetett. Azok, akik már nagyon jól síeltek elindultak új pályákat felfedezni, míg a többiek a már jól megszokott pályákon csúszkáltak. Mindenki nagyon élvezte, de egyben szomorú is volt, hiszen tudtuk, hogy ez lesz az utolsó napunk. Mi még utoljára kihasználva a hatalmas havat megjelöltük a pálya egy

részét egy-egy hó angyallal.

Visszatérve a szállásra összepakoltunk, elmentünk vacsorázni, majd még utoljára elmentünk a közeli boltba, hogy hazavigyünk egy kis emléket az útról, amit finom lengyel csoki formájában adtunk át az otthoniaknak.

Pénteken kicsit meggyötörve és fáradtan indultunk neki a hosszú útnak és szomorúan vettük tudomásul, hogy itt kell hagynunk Zywiec-et. A visszafele út még csendesebben telt, mint mikor jöttünk, látszott már mindenkin a fáradtság, így nem volt meglepő, hogy az út felénél már mindenki aludt. Körülbelül fél 3-kor értünk vissza Egerbe, ahonnan mindenki alig várta, hogy hazaérjen és mindent elmesélhessen.

Mindent összevetve nem is lehetett volna jobb ez az egy hét, és nyugodtan állíthatom, hogy mindenki bármikor szívesen újra visszamenne.

Balogh Csilla Szabina

10.t osztályos tanuló